

different from the rules of private law, while not denying the sometimes abandonment of this principle and the application for the realization of the status of individuals by private law. At the same time, the administrative law of Iraq, in the broad sense, meaning "the law of administration", provides for the establishment and application of exclusively "rules of public law".

Summarizing the review of differences, we note that science and the field of administrative law and public administration, albeit independent in the scientific environment of Iraq, but their interrelationship is obvious and close, since they concern one sphere – the functioning of the state administration.

The deterministic connection between administrative law and state administration is to respond in a timely manner to the development of the achievements of public administration science, in harmonizing with them the legal means of regulating the sphere of state administration, providing the last appropriate legal mechanism for the implementation of its state management functions. In this combination, unfortunately, legal development is marked by slower pace of adaptation than more dynamic positive processes of administrative realities development. This poses a problem for the legislator and the government in general to timely develop administrative rules that can support such a positive development of managerial relations and processes.

Literature

1. Mazen Lillo Radi. Administrative Law. The Arab Academic Perspectives in the Danmarker, 2008; 364 (In Arabic).

УДК 342.7(043.2)

Гончарук С. Т., к.ю.н., професор,
Навчально-науковий юридичний інститут

Мужецький В. О., студент,
Навчально-науковий інститут неперервної освіти,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ САНКЦІЇ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Проблема соціально-правової боротьби з корупцією в Україні є сьогодні однією з найбільш актуальних і важливих, яка потребує невідкладного вирішення. Це загальносуспільне зло набуло в країні ознак системного явища, яке поширює свій негативний вплив на всі сфери суспільного життя: економіку, політику, управління, соціальну і правову сфери, громадську свідомість, міжнародні відносини і досягла таких масштабів, що стала чинником, який реально загрожує національній безпеці та конституційному ладу нашої держави. Вона все глибше

укорінюється у повсякденне життя громадян як основний, швидкий та найбільш дієвий протиправний спосіб вирішення питань, досягнення певних цілей. Корупція не тільки гальмує темпи економічних реформ, живить найбільш небезпечні форми злочинності, розкладає підвалини суспільної свідомості, але й завдає непоправної шкоди авторитету нашої держави на міжнародній арені. Згідно з рейтингом Transparency International Україна за Індексом сприйняття корупції у 2017 році посіла ганебне 144 місце серед 176 країн світу.

Безперечно, держава і суспільство не можуть не реагувати на такий стан корупційної загрози в Україні. Для боротьби з цією загрозою в нашому суспільстві задіяні самі різноманітні державні і громадські інституції. Крім іншого, ефективна протидія корупції у державі можлива за умови належного антикорупційного законодавства, яке в Україні поступово удосконалюється. За останні декілька років в Україні прийнято ряд нових радикальних антикорупційних законів, основним з яких є Закон України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 р. [1]. Цей закон визначив правові та організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, зміст і порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів, заходи правової відповідальності за корупційні правопорушення та заходи щодо усунення їх наслідків. За своїм змістом і спрямованістю цей закон робить акцент передусім на превентивні заходи щодо попередження корупційних проявів у різних сферах суспільної діяльності, усунення різноманітних соціальних передумов вчинення корупційних правопорушень.

Даним законом внесені окремі зміни і доповнення до Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) [2]. Ним підтверджена криміналізація будь-яких корупційних проявів, тобто виключена адміністративна відповідальність за корупційні правопорушення. Така відповідальність передбачена лише за правопорушення, пов'язані з корупцією, тобто діяння, що не містять ознак корупції, але порушують встановлені антикорупційним законом вимоги, заборони та обмеження. Зокрема, главою 13-А «Адміністративні правопорушення, пов'язані з корупцією» передбачена адміністративна відповідальність за порушення обмежень щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності (ст. 172-4); порушення встановлених законом обмежень щодо одержання подарунків (ст. 172-5); порушення вимог фінансового контролю (ст. 172-6); порушення вимог щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів (ст. 172-7); незаконне використання інформації, що стала відома особі у зв'язку з виконанням службових повноважень (ст. 172-8); невжиття заходів щодо протидії корупції (ст. 172-9); порушення заборони розміщення ставок на спорт, пов'язаних з маніпулюванням офіційним спортивним змаганням (ст. 172-9-1 КУпАП). Адміністративна відповідальність передбачена і за невиконання законних

вимог (приписів) Нацагенства з питань запобігання корупції (ст. 188 - 46 КУпАП). Така відповідальність передбачена у вигляді великих розмірів штрафу, а за окремі проступки – крім штрафу також конфіскації та позбавлення права обіймати певні посади або займатися певними видами діяльності як додаткових адміністративних стягнень.

В ст. 21 КУпАП внесено зміни, відповідно до яких забороняється передача матеріалів про адміністративне правопорушення на розгляд громадської організації або трудового колективу щодо посадових осіб. Пунктом 5 ст. 24 КУпАП передбачено нове адміністративне стягнення, а саме - позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, яке може застосовуватись лише як додаткове стягнення (ч. 1 ст. 25 КУпАП). Статтю 30 КУпАП доповнено частиною 5, в якій говориться, що позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю призначається судом на строк від шести місяців до одного року, незалежно від того, чи передбачене воно в санкції статті Особливої частини Кодексу, коли з урахуванням характеру адміністративного правопорушення, вчиненого за посадою особи, яка його вчинила, та інших обставин справи суд визнає за неможливе збереження за нею права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, а також частиною 6, в якій сказано, що позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю призначається судом строком на один рік, коли його спеціально передбачено в санкції статті Особливої частини Кодексу.

Звертаємо увагу на те, що санкції за окремі адміністративні проступки, пов'язані з корупцією, включають застосування одночасно і штрафу, і конфіскації, і позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю (ч. 3 ст. 172-4, ч. 2 ст. 172-5 КУпАП та ін.). Це суперечить положенням ч. 2 ст. 25 КУпАП, в яку потрібно внести відповідні зміни, уточнивши, що за одне адміністративне правопорушення може бути накладено основне або основне і додаткові адміністративні стягнення.

Хотілось би також зауважити, що рішення законодавця щодо заміни адміністративної відповідальності на кримінальну за порушення обмежень щодо використання службового становища та за пропозицію або надання неправомірної вигоди у невеликих розмірах, вважаючи, що у цих випадках застосування кримінально-правових санкцій буде більш ефективним, на наш погляд, є передчасним і недостатньо обґрунтованим.

Література

1. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 49. – Ст. 2056.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1984. – Додаток до № 51. – Ст. 1122.